

«No tenia molt clar què fer però sempre havia volgut anar a l'estranger»

Fill de Pujalt i sent un pallarès de raça pura, el Joel Font viu actualment a Londres, una de les 10 ciutats més multiètniques del món

Joel Font compartint el seu temps lliure amb els ex-companyys de feina. Foto: Joel Font

Com diria Paulo Coelho, "algunes vegades cal decidir entre una cosa a la qual s'està acostumat i una altra que ens agradaria conèixer". Acabem el mes de febrer d'una manera diferent, i no perquè aquest tingui 29 dies i doni lloc a un any de traspàs, sinó pel perfil del nostre entrevistat. Com molts altres joves de la seva edat, el Joel Font (1994) també va decidir marxar per tal de trobar la recepta de "què fer i com aconseguir-ho". Un cop acabats els seus estudis a l'INS de Sort, va passar a viure una temporada a Barcelona. A dia d'avui ja fa un any i mig que està a Londres.

Què va portar a un pallarès tan autèntic com tu a marxar del Pallars?

Et seré sincer: no tenia molt clar què fer amb la meva vida, però sempre havia tingut ganes d'anar a l'estranger.

Per què Londres?

M'agradava... i feia temps que ho estava rumiant. A més, el fet d'aprendre anglès em va fer decantar per aquesta ciutat.

I un cop arribat allà, què?

Bé, quan vaig marxar ja sabia que allà hi tenia una feina. Treballava a jornada completa en una empresa d'alimentació espanyola anomenada Brindisa, que va fundar-se amb l'objectiu de donar a conèixer la gastronomia espanyola a un públic més ampli.

Sembla interessant. Concretament, a quina part de la cadena de fabricació?

Estava al magatzem realitzant el procés conegut com a *picking and packing*. És a dir, embalava i col·locava en contenidors productes d'inventari.

Has dit "treballava"... ja no ho fas?

No, ja no. La feina no estava malament però al cap d'un any i mig me'n vaig cansar.

Així doncs, què estàs fent ara?

Ara mateix estic buscant feina. M'interessaria poder treballar més de cara al públic, així podria aprendre un anglès més educat, no tant "de carrer" vull dir.

I... quines són les teves perspectives de futur a més llarg termini?

Vull tornar a casa per veure què fer després. Probablement tornar a estudiar per poder marxar a fora de nou.

Joel Font disfrutant d'un inusual dia radiant a la capital del Regne Unit. Foto: Joel Font

Què t'agrada de Londres?

És una ciutat que et dóna l'opció de conèixer a una gran varietat de persones, cosa que a Barcelona, tot i ser també una ciutat gran, és més difícil. No sé, l'ambient aquí és diferent, la vida és diferent, és una nova experiència.

Et penedeixes d'haver marxat a l'estranger?

No me'n penedeixo.

Ho tornaries a fer?

No és que ho tornaria a fer, és que ho faré. Tinc claríssim que tornaré a marxar a una altra zona fora de Catalunya.

Què contundent! Això és senyal que has après molt de l'experiència...

M'ha aportat moltes coses. La primera és el fet d'haver-me d'espavilar. No parlava la llengua i havia de buscar amics, un lloc on viure, m'havia de relacionar amb gent amb la qual en una altra situació no m'hagués relacionat; com ara companys de feina que em treien molts anys... Bàsicament m'ha ajudat a ser més obert i a aconseguir tenir a fora el que tenia a casa.

A què has renunciat per anar a viure a Anglaterra?

Als amics, la família, casa meva... i al temps, al temps també... això de que el cel estigui gris cada dia i plogui tant no m'agrada.

Com es veu el Pallars des d'una ciutat tan cosmopolita?

Petit, molt petit i amb pocs recursos.

Què és el que trobes més a faltar?

La família, els amics... sobretot jo diria els amics.

Joel Font acompanyat del seu germà i un amic al Big Ben el passat desembre. Foto: Joel Font

Cada quan tornes?

Torno molt poc però últimament m'ho he muntat bé. Si puc, renuncio a venir sovint però més dies.

Alguna vegada has portat amics londinencs al Pallars?

Encara no.

I tens pensat fer-ho?

Sí, seguríssim. El meu company de pis ha viscut tota la vida a Londres i ha de veure com vivim allà, perquè és molt diferent. Ell quasi quasi no ha vist muntanyes!

Quina via segueixes per mantenir-te informat del dia a dia de la comarca?

Bàsicament papa, mama i les xarxes socials.

Quina referència dónes quan et pregunten d'on ets?

Al principi deia Catalunya però després vaig passar a dir Barcelona directament.

Com descrius el Pallars a la gent de fora?

Que durant l'any hi ha poca gent i costa molt fer coses però que durant l'estiu, i sobretot per Carnaval, és perfecte.

Per tal de finalitzar amb la diàspora... què creus que necessita el Pallars?

Lo primer que necessita és estar a mitja hora de Barcelona. I bé... realment, també necessita que la gent jove s'impliqui més amb les coses del poble i la comarca en general. És a dir, que quan baixin a Barcelona no s'oblidin del Pallars i no només hi pugin per anar de festa.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:

El farcit de Carnaval

Una paraula pallaresa que mantens:

Són dues: fato i fargat

Un indret del Pallars:

Pujalt

Un pallarès il·lustre:

Joan Sansa Rocafort, conegut com "Trenat"

Un record:

Jugar a futbol al Riuet quan era xic

El que més t'agrada:

La gent

El que menys:

La gent també

Un amic:

La meva colla de Sort

Un/a professor/a:

Joan Cosme Fondevila

Una festa major:

El Carnaval, jo no faig festa major. Tot i això, si n'hagués de dir una, la de Sort, perquè és la que fem més nostra